

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.398/2014/5.

A Kúria a Fazekas és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek az Áj Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Fővárosi Törvényszéken 8.G.40.155/2010.számon indult, és a Fővárosi Ítéltábla 2014. július 2. napján kelt 11.Gf.40.232/2014/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében a jogerős ítélet ellen az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 514.000 (ötszáztizennégyezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget, és az államnak külön felhívásra 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a belföldi töltőállomásaira és a nagykereskedelmi hálózatai részére benzin és gázolaj tankautós szállítására közzétett ajánlattételi felhívására az alperest a meghirdetett 6. csoport és a 7. csoport vonatkozásában minősítette nyertesnek. Erre tekintettel 2008. április 21-én üzemanyag-fuvarozási keretszerződést kötöttek a 2008. április 22-2011. április 30-ig tartó időszakra. A szerződéses kötelezettségeiket e szerződésben, valamint a pályázati feltételek részeként elfogadott, az „**A.** Zrt. részére nyújtandó közúti üzemanyag-szállítási szolgáltatás feltételeinek leírása” megnevezésű okiratban rögzítették. Ezek

alapján az alperes arra vállalt kötelezettséget, hogy a fuvarozást megelőző napon leadott rendelések szerint, a felperes által megjelölt töltőhelyeken átveszi az üzemanyagot és azt elfuvarozza, illetve kiszolgáltatja a felperes által meghatározott címzettek részére. 2008. októberétől az alperes a megrendeléseket több alkalommal hibásan vagy késedelmesen teljesítette, de az is előfordult, hogy egyáltalán nem szállította ki az üzemanyagot. 2008. november 27-én ezért a felperes 1.304.000 Ft kötbér összegéről állított ki számlát. Az alperes kifogását elfogadva azonban 1.244.000 Ft-ra lecsökkentette a követelt összeget 2009. július 8-i fizetési határidővel.

Miután az alperes a fuvarszervezést a meglévő gépjárműveivel és dolgozóival nem tudta ellátni oly módon, hogy a pályázaton elnyert mindkét régió összes címzettjét a szerződésben meghatározott színvonalon és időben kiszolgálja. A felperes ezért időlegesen mentesítette az egyik területének a kiszolgálási kötelezettsége alól, annak ellátására másik fuvarozót bízott meg. A terület visszaadásának feltételeként azt határozta meg, hogy az alperes a megmaradt régiót magas színvonalon kiszolgálja és felkészül a másik régió megfelelő ellátására is. Erre a szerződés megszűnéséig azonban nem került sor.

Az alperes 2008. december 1-jén keltezett levelében bejelentette a következő évre a díjemelés iránti igényét. Annak mértékét azonban a felperes elfogadhatatlannak minősítette. A közöttük folytatott levelezések ellenére sem a fuvarozási terület visszaadásában, sem a díjemelésben nem tudtak megállapodni. 2009. május 1-jétől az alperes két feltételt határozott meg a további fuvarozási tevékenysége teljesítésére: egyrészt a fuvarmegbízásokat mindkét régióra igényelte, másrészt kérte a fuvardíja vásárlók körétől függő 45 %-os, illetve 25 %-os mértékű felemelését. A 2009. március 23-án kelt levelében bejelentette, hogy ezek elmaradása esetén 2009. május 1. napjával felmondja a szerződést és a továbbiakban nem teljesíti a fuvarfeladatokat. A 2009. április 16-i levelével pedig azonnali hatályú felmondást közölt. A felperes nem fogadta el az alperes felmondását. A szolgáltatási feltételekről szóló okirat 8.1. pontjára hivatkozással, 2009. április 20-án keltezett levelével, 3 hónapos felmondási idővel, 2009. augusztus 1-jei hatállyal felmondta a szerződést, ahhoz a feltételhez kötve, ha a díj mértékében nem jutnak megegyezésre. Arra az esetre viszont, ha az alperes - a bejelentése szerint - 2009. május 1. napjától megtagadja a fuvarozást, azonnali hatályú felmondást közölt. A peres felek közötti jogviszony végül a felperes azonnali hatályú felmondásával, 2009. május 1-jén szűnt meg.

A felperes az alperes részére különböző időpontokban üzemanyagot értékesített. Az alperes e jogcímen fennálló vételár tartozása 8.255.324 Ft.

A peres felek 2007.január 4-én és 2007. október 1-jén kereskedelmi ügynöki szerződést is kötöttek. Az alperes által értékesített üzemanyag, felperest megillető, a vevő által fizetendő vételár biztosítására 2007. október 2-án az alperes készfizető kezességet vállalt. A T. Kft. helyett, erre tekintettel, készfizető kezesként 1.033.559 forintot fizetett meg a felperes részére.

A felperes, a 2009. november 10-én előterjesztett fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmével indult, majd az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban, módosított keresetével 53.721.904 Ft kártérítés, 8.255.324 Ft vételártartozás, 1.244.000 Ft kötbér és kamatai, valamint perköltsége megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Jogalapként az alperessel kötött üzemanyag-fuvarozási keretszerződésben, a kereskedelmi ügynöki tevékenysége keretében kötött szállítási szerződésben, továbbá a készfizető kezesség tárgyában létrejött szerződésben foglaltakra hivatkozott.

Az alperes elsődlegesen a per megszüntetését kérte a Pp. 157. § a) pontja, valamint a Pp. 130. § (1) bekezdés f) pontja alapján. Előadta, a fuvarozási szerződésből eredő igény csak abban az esetben érvényesíthető, ha a közúti árutovábbítási szerződésekről szóló 2/1981. (I.31.) MT rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 4. §-a, 14. § (1)-(2) bekezdése alapján a peres felek előzetesen egyeztettek. Állította, hogy a felperes elmulasztotta a Vhr. szerinti egyeztetési kötelezettségét, ezért a követelése idő előtti. Érdemben a kereset elutasítását kérte. Vitatta a felperes kötbér és kártérítés jogcímén előterjesztett kereseti kérelme jogalapját és összegszerűségét. A vételárhátralék tekintetében beszámítási kifogást, majd viszontkeresetet terjesztett elő. A 2009. április 16-i felmondása érvényességének megállapítását és a felperest 50.400.000 Ft kártérítés, továbbá 1.200.000 Ft és járulékai jogalap nélküli gazdagodás címén történő megfizetésére kérte kötelezni.

Másodlagosan annak megállapítását kérte, hogy a 2009. március 23-i levelében közölt felmondása érvényes.

A felperes mind a beszámítási kifogás, mind a viszontkereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú eljárás folyamatban léte alatt, az alperessel szemben megindult a felszámolási eljárás. 2011. június 20-án a felperes hitelezői igényét az alperes felszámolója 36.452.142 Ft-os összegben vette nyilvántartásba.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 36.452.142 Ft tőke és az 1.244.000 Ft kötbérkövetelés után 2009. július 9.

napjától, a 8.255.324 Ft vételárhátralék jogcímén fennálló követelés után 2008. június 5. napjától, a 26.952.818 Ft kártérítés után 2010. május 1. napjától a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 301/A. §-a szerinti késedelmi kamat és a felperes pernyertességével arányos perköltsége megfizetésére. Ezt meghaladóan a felperes keresetét, valamint az alperes viszontkeresetét elutasította. Kötelezte továbbá a felperest is az alperest megillető arányos perköltség megfizetésére.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a felek jogviszonyára irányadó szerződések tartalmára, az alperes hibás és késedelmes teljesítésére, a peres felek között ebből eredő vitára, a közöttük folytatott tárgyalásokra, levelezésekre utalással kiegészítette. Megállapította, hogy a felek közötti jogviszony az alperesi teljesítés megtagadása miatt, a felperes azonnali hatályú felmondásával, 2009. május 1-jén szűnt meg. Rögzítette azt is, hogy a felperes bizonyította a kereskedelmi ügynöki tevékenységgel összefüggő szállításokkal kapcsolatos okiratokkal a vételár követelésének fennállását, amelyek megfizetésére a régi Ptk. 379. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes.

A másodfokú bíróság szerint a felperes igazolta azt is, hogy egyes - főként a 2008. október 16-18-i - megrendeléseinek az alperes nem tett eleget, és ezért a fuvarozási keretszerződés 7.16.-7.18. pontjai alapján terheli a régi Ptk. 246. §-a szerinti kötbérfizetés.

Az ítélet tábla az alperes permegszüntetésre irányuló kérelmét nem találta megalapozottnak. Úgy ítélte meg ugyanis, hogy a felperes vételár követelése nem fuvarozási jogviszonyból ered, ezért arra a Vhr. rendelkezései nem alkalmazhatóak. A kötbér és a kártérítési igény tárgyában pedig a Vhr.-ben meghatározott előzetes egyeztetési kötelezettségüknek eleget tettek a felek. Utalt az e körben becsatolt levelezésre, amelyben az álláspontjaikat írásban, kölcsönösen kifejtették.

A másodfokú bíróság szerint az alperes nem bizonyította a viszontkeresetével érvényesített jogalap nélküli gazdagodás tényét. Állításával szemben a T. Kft. felszámolójának bejelentése is azt a felperesi nyilatkozatot támasztotta alá, hogy javára nem történt kétszeres kifizetés.

Az ítélet tábla a peres felek felmondását tartalmazó jognyilatkozatokat, illetve az azok alapjául hivatkozott feltételeket a közöttük létrejött üzemanyag-fuvarozási szerződésben

vállalt kötelezettségeik és kikötött jogaik tükrében vizsgálta.

Utalt arra, az alperes nem vitatta, hogy a fuvarozási feladatokat 2009. május 1-jétől nem vállalta és nem is teljesítette. A másodfokú bíróság ezt a teljesítés jogos ok nélküli megtagadásának és a felperest megillető azonnali hatályú felmondást megalapozó feltételnek minősítette. A régi Ptk. 313. § alapján alkalmazandó régi Ptk. 312. § (2) bekezdése értelmében ezért a szakértő által megállapított többletköltségei kártérítés jogcímén történő felperesi igényérvényesítést jogszerűnek tartotta. Tekintettel azonban arra, hogy a felperes a felszámolási eljárásban csupán 25.624.257 Ft kárigényt jelentett be, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 37. § (1)-(3) bekezdései alapján, a jogvesztő határidő eltelte miatt, az ezt meghaladó követelése igényérvényesítési jogának az elvesztését állapította meg.

Az ítélet tábla mindezzel szemben úgy ítélte meg, hogy az alperes nem bizonyította sem a 2009. március 23-i, sem az április 16-i felmondását megalapozó feltételek fennállását. E felmondásokat ezért nem tartotta jogszerűnek.

Az alperes 50.400.000 Ft összegű kártérítési igényét ugyancsak jogalapjában találta megalapozatlannak. Utalt arra, az alperes nem bizonyította sem azt, hogy a felperesnek felróhatóan vesztette el az üzemanyag szállítások után őt megillető jutalékot, sem azt, hogy a felperes jogtalanul vonta el az üzemanyaggal ellátandó területeket, és ezzel a magatartásával veszteséget okozott neki.

Az alperes a jogerős ítélettel szembeni felülvizsgálati kérelmében, elsődlegesen a jogerős ítéletnek az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérte. Másodlagosan indítványozta a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a felperes keresetének az elutasítását, a felperes viszontkereset szerinti marasztalását.

Állította, hogy a támadott másodfokú ítélet sérti a Pp. 157. § a) pontját, 130. § (1) bekezdés f) pontját és a Vhr. 4. §-ában, 14. § (1)-(2) bekezdésében foglaltakat. A felperes követelése ugyanis - előzetes írásbeli egyeztetés hiányában - idő előtti, és a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításának, illetve a per megszüntetésének lett volna helye, figyelemmel a BH1993.634. számú eseti döntésben foglaltakra is.

Az alperes előadta azt is, érdemben megalapozatlan az ítélet. Az eljáró bíróságok ugyanis a tényállást a Pp. 206. §-ában foglaltakat megsértve állapították meg. Sérelmezte, hogy a viszontkeresete

tárgyában a bizonyítási eljárás nem került lefolytatásra, az általa indítványozott tanúmeghallgatást indokolás nélkül mellőzték. A jogvita eldöntése során az eljáró bíróságok nem értékelték, hogy a felperes a szállítási területeket egyoldalúan, diktátumszerűen vonta meg az alperestől, utóbb azokat az ígérete ellenére sem adta vissza. Az alperes hivatkozott arra is, a felperes szerződést szegve olyan megrendeléseket adott részére az alperesi géppark ismeretében, amelyek a töltőállomások elhelyezkedése, nyitvatartási ideje miatt nem voltak szerződésszerűen teljesíthetők, ezzel a csatolt levelezéssel és a magánszakértői véleménnyel is igazolt mértékű alperesi kárt okozva.

Az alperes vitatta, hogy a peres felek szerződése a felperes azonnali hatályú felmondása folytán, 2009. május 1-jével szűnt meg. Erre- állítása szerint- csak a felperes 2009. augusztus 31. napjára szóló rendes felmondása és az alperes fuvardíj emelés iránti kérelmének elutasítása miatt került sor. E tényre tekintettel pedig az alperes kártérítési kötelezettsége nem állhat fenn. Az alperes szerint a felperes kárenyhítési kötelezettségének sem tett eleget. A 2009. márciusi és áprilisi alperesi felmondó nyilatkozatok alapján számítania kellett új fuvarozó igénybevételének szükségességére, és emiatt a korábbi pályázat második helyezettjének megbízása helyett, új pályázat kiírásáról kellett volna gondoskodnia, kedvezőbb ajánlat beszerzése végett.

Az alperes sérelmezte az elsőfokú bíróságnak arra vonatkozó jogi álláspontját is, hogy a Pp. 123. §-a alapján az alperes felmondása érvényességének megállapítására irányuló viszontkereseti kérelme előterjesztésének eljárásjogi feltételei nem álltak fenn. Tévesnek tartotta azt a másodfokú bírósági álláspontot is, hogy a felmondások érvényessége nem önmagában, hanem mint a kártérítést megalapozó szerződésszegés megállapításának alapjául szolgáló tény vizsgálendő.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására és az alperes perköltségben való marasztalására irányult.

A Kúria a jogerős ítéletet kizárólag a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján. Megállapította, hogy a támadott határozat az alperes által megjelölt okok miatt az alábbiakra tekintettel nem jogszabálysértő.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében is fenntartotta a permegszüntetés körében kifejtett jogi álláspontját. A Kúria ezért elsődlegesen e kérdést vizsgálta.

Egyetértett a jogerős ítéletnek azzal a megállapításával, hogy a felperes üzemanyag vételár jogcímén előterjesztett követelése nem

fuvarozási jogviszonyból eredt. Arra ezért a Vhr. 14. § (1) bekezdésében írt, pert megelőző írásbeli egyeztetés szabályai nem voltak alkalmazandók.

A kötbér és a fuvarozási szerződés teljesítésének megtagadásából eredő kártérítési igény érvényesíthetősége tekintetében pedig a másodfokú ítélet helytállóan tartalmazza, hogy a peres felek közötti, perben megismert levélváltások tartalmukat tekintve a Vhr. 14. § (1) bekezdése szerinti egyeztetésnek minősülnek. Azokból kitűnik ugyanis, hogy a felek egymás álláspontját kölcsönösen megismerték, ez azonban nem vezetett megállapodáshoz. Az alperes által megjelölt BH1993.634. számú határozat pedig nem irányadó, mivel az a régi Ptk. 504. § (4) bekezdését értelmezi. A jogerős ítélet ezért a Pp. 157. § a) pontját, a Pp. 130. § (1) bekezdés f) pontját, a Vhr. 4. §-át, 14. § (1) és (2) bekezdését nem sérti amiatt, hogy a másodfokú bíróság a permegszüntetésre okot adó körülményt nem észlelt, a jogvitát érdemben bírálta el.

A fentieken túl, az üzemanyag vételárhátralék megfizetése és a kötbérigény körében született marasztaló döntésre nézve a felülvizsgálati kérelem érveket nem tartalmazott, ezért az e jogcímen előterjesztett keresetek tekintetében hozott jogerős ítéleti rendelkezést a Kúria a továbbiakban nem vizsgálta sem jogalapjában, sem összecszerűségében.

A felülvizsgálati kérelem érdemben - tartalma szerint - a jogerős ítéletnek a peres felek magatartásának az általuk kötött szerződések tükrében történő megítélését és az alperes kártérítésre kötelezését támadta.

A Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának, és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A Kúria következetes joggyakorlata, a felülvizsgálat mint rendkívüli perorvoslat szabályainak egységes értelmezése szerint a bizonyítékok felülmérlegelésének nincs helye, kivéve, ha a támadott határozat iratellenes vagy logikai ellentmondást tartalmaz, avagy a bíróság nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésén alapszik. Nem minősül azonban nyilvánvalóan okszerűtlennek a felülvizsgálati kérelemmel támadott ítélet, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna. Csak akkor állapítható meg a nyilvánvalóan okszerűtlen következtetés, ha a bizonyítékokból kizárólag egy fajta, még pedig a támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni. (BH2013.113.) Az alperes állításával szemben, a Kúria ilyet nem észlelt. Felülmérlegelésre okot adó körülmények nem merültek fel.

Az alperes maga sem vitatta, hogy a szerződéses kötelezettségeinek maradéktalanul nem volt képes eleget tenni. A késedelmes teljesítések, illetve a teljesítés elmulasztása tekintetében a felek között nem volt vita. Álláspontjuk kizárólag a tekintetben tért el, hogy az alperesi nem szerződésszerű teljesítés melyik félnek róható fel, a teljesítés megtagadását megalapozzák-e a felperes - alperesi állítás szerint, adottságainak figyelmen kívül hagyásával - adott megrendelése, vagy - az ugyancsak alperesi állítás szerint jogos - díjemelési követeléseinek elutasítása.

A Kúria úgy ítélte, az eljáró bíróságok egyezően, helytállóan, a felek közötti keretszerződés tartalmának helyes értelmezésével következtettek arra, hogy a felperesnek nem kellett az alperes tevékenységének végzéséhez szükséges adottságokra tekintettel lennie. Az alperes ugyanis a pályázat útján elnyert területeket, azok ellátásával kapcsolatos elvárásokat ismerte. Módjában volt alvállalkozók bevonására a szerződésben írt feltételek mellett. Ezen felül őt terhelte a vállalt feladat, a megrendelések alapján elvégzendő szállításokhoz szükséges géppark biztosításának, a munka megszervezésének kötelezettsége. A felperes megrendeléseinek nyilvánvalóan a felpereshez eljuttatott üzemanyag szükségletekhez kellett igazodniuk és nem az alperes érdekkörébe eső körülményekhez. Súlytalan az alperes arra való hivatkozása is, hogy a nyitvatartási időváltozásokról, a töltőállomások megközelítésének terepviszonyairól, az azok üzemanyaggal való, szerződésnek megfelelő ellátásához szükséges sajátos körülményekről a felperes előzetesen nem tájékoztatta. Az alperes ugyanis a perben feltárt mulasztásainak elkövetését megelőzően már rendelkezett helyismerettel. Az adott régió kiszolgálásában már egy ideje részt vett. Alappal emiatt szerződésszegését a felperesi magatartásra hivatkozással nem mentheti ki. Ha a tájékoztatási kötelezettség tekintetében esetleg a felperest is terhelte mulasztás, az az azonnali hatályú felmondást megalapozó súlyos szerződésszegésként az alperes helyismerete miatt nem volt értékelhető. Mindezekre figyelemmel az eljáró bíróságok helytállóan állapították meg, hogy a felperes nem követett el szerződésszegést azzal, hogy a keretszerződés 8.1. pontjában kikötött jogával élve először - az alperessel közölt és elvárt feltételek bekövetkezéséig, szándékai szerint- időlegesen másik fuvarozót bízott meg a 7. régióban szükséges feladatok ellátására. A felperest nem terhelte annak kötelezettsége sem, hogy az alperes díjemelési követelését elfogadja. A felek közötti e körben való megállapodás hiánya rendes felmondási jogot biztosított csak az alperes részére. Azzal pedig, hogy az alperes 2009. május 1. napjától jogellenesen, szerződést sértve megtagadta a fuvarozási feladatok elvégzését, a keretszerződés 13.1. pontja értelmében okot adott a felperesnek arra, hogy a súlyos szerződésszegés miatt, az azonnali hatályú felmondás jogát gyakorolja. Eddig az időpontig ugyanis az alperes

olyan jogszerű felmondással nem élt, amely a felperessel kötött keretszerződést ezt megelőzően jogszerűen megszüntette volna. A keretszerződés 13.1. pontja értelmében a felperes nem volt elzárva attól sem, hogy a szerződésszegés miatti, a perben igazolt kártérítési igényét a Cstv. 37. § (1)-(3) bekezdésének szabályai szerint érvényesítse.

A Kúria alaptalannak tartotta azt - a tartalma szerint értelmezendő - alperesi állítást is, hogy a jogerős ítélet a régi Ptk. 340. § (1) bekezdését sérti, mert a másodfokú bíróság nem értékelte, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget. Az alperes érvelésével szemben a felperestől nem volt elvárható, hogy egy újabb, költséges és az érintett területek üzemanyag ellátásának szükségességére is figyelemmel, hosszadalmasnak minősülő pályázati kiírást tegyen közzé. A korábbi pályázat kiírása és a felek között annak alapján, 2008 áprilisában történt szerződéskötést követően néhány hónappal, a perbeli régiók ellátásához más szállító igénybevételének szükségességére tekintettel, a felperes éppen a kárenyhítési kötelezettségét teljesítette, amikor az alperes után a második legjobb ajánlatot tett céggel kötött szerződést az alperes kieső tevékenységének pótlására. A Kúria emiatt, e körben sem észlelt a másodfokú bíróság által elkövetett jogszabálysértést.

Az alperes a fent kifejtettek szerint sem a felperes szerződésszegését, sem az alperest megillető azonnali hatályú felmondás alapjául szolgáló feltételek fennállását, sem az ezek bármelyikével általa állítottan, okozati összefüggésben keletkezett kárát bizonyítani nem tudta. Az elsőfokú bíróság terjedelmes tanú-, okirati, igazságügyi szakértői bizonyítási eljárást folytatott le. Részletesen megindokolta az ítéletének 18. oldalán, hogy az alperes további tanúk meghallgatására tett indítványát azért utasította el, mert az általuk tanúsítandó tényekre nézve más, a tényállás mérlegeléséhez szükséges bizonyítékok rendelkezésre álltak. Az alperes emiatt alaptalanul sérelmezte a felülvizsgálati kérelmében - annak tartalma szerint - mind azt, hogy a kártérítési igényének bizonyítása tekintetében eljárási jogai sérültek, mind azt, hogy ezen, viszontkeresettel érvényesített igényének elutasítása a régi Ptk. 318. § (1) bekezdését, illetve 339. § (1) bekezdését sértette. A jogalap bizonyítása hiányában pedig az eljáró bíróságoknak azösszezszerűség tekintetében már nem kellett bizonyítást lefolytatniuk, a tekintetben állást foglalniuk.

A másodfokú bíróság a peres felek felmondásainak szükségszerűen egyidejűleg történt vizsgálata során az alperesnek mind az azonnali hatályú, mind a rendes felmondás jogszerűségének hiányával kapcsolatos álláspontját kifejtette. A viszontkeresetet teljes egészében elutasító elsőfokú döntés helyben hagyásával e kérelmeket is érdemben elbírált. A felülvizsgálati eljárás tárgya a jogerős ítélet eljárási és anyagi jogszabályoknak való megfelelése. A

Kúria ezért érdemben nem foglalkozott azzal, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt-e állást a tekintetben, hogy az alperesi felmondások jogszerűségének megállapítása iránt volt-e helye önálló vizontkereset előterjesztésének a Pp. 123. §-a értelmében.

Az alperes a jogalap nélküli gazdagodás jogcímén előterjesztett vizontkereseti kérelem elutasítását helyben hagyó jogerős ítéleti döntéssel szemben a felülvizsgálati kérelmében semmilyen konkrét érvet, jogszabálysértést – még tartalmában – sem jelölt meg. E részben a támadott határozat emiatt a Pp. 275. § (2) bekezdése értelmében nem volt vizsgálható.

A Kúria a kifejtettekre tekintettel a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme eredménytelen volt. Köteles ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése, illetve 78. § (1) bekezdése alapján a felperes jogi képviselőjének munkadíjából álló felülvizsgálati eljárási költséget megfizetni. Ennek összegét a Pp. 79. § (1) bekezdése szerint a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel a 4/A. §-ban foglaltakra is.

Az alperes az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 60. § (1) bekezdése, valamint az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban című 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) és 15. § (1) bekezdése alapján köteles az államnak külön felhívásra megtéríteni.

Budapest, 2015. szeptember 29.

dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes s.k. a tanács elnöke, dr. Dzsula Marianna s.k. előadó bíró, dr. Csőke Andrea s.k. bíró